

VIERING VAN DE ZONDAG IN DE MARANATHAKERK

17 december 2017

3^e zondag van Advent

Gaudete – verheug je!

voorganger: ds. Martine Nijveld

Gemeente van Jezus Christus,

opnieuw een fantastisch mooi visioen...

Vorige week hadden we al dat geweldige beeld
van zwaarden die worden tot ploegijzers...

Niet langer worden de zwaarden gebruikt,
de messen geslepen,
maar samen als verenigde naties
zetten mensen en volken zich in voor de aarde,
voor de vrede...

Een visioen dat de wijde wereld
hoop geeft.

In het visioen van vandaag,

Jesaja 35,

klinken beelden die op de één of andere manier
dichterbij lijken te komen,
haast op ons lijf geschreven lijken te zijn...

Jesaja zingt van een blinde die ziet, van een lamme die springt,
van een dove die hoort, van een sprakeloze die jubelt.

We horen dat ook de Eeuwige droomt
van een wereld waarin mensen kunnen
zien, springen, lopen, horen, lachen, juichen, jubelen.

Wij,
mensen met onze beperkingen,
met de dingen die niet meer kunnen of nog nooit konden,
met wat buiten ons bereik is geraakt,
wij zijn in ons verlangen niet alleen.
In ons dromen niet
alleen.

Het is één en al jubelen en juichen
wat de klok slaat
in deze tekst.

De woestijn verblijdt zich,
de dorre vlakte juicht,
de steppe jubelt.

De bijbel heeft sowieso geen moeite
met juichende bergen, huppelende heuvels en
bomen die in de handen klappen.

Dit boek doet altijd weer een beroep
op onze verbeeldingskracht.

De woestijn zal bloeien als een roos.
De woestijn als beeld voor overal en altijd weer
de tijden waarin je vastloopt, je leven verzandt, waarin er
geen doorkomen aan is, waarin het leven niet rijmt, het niet opschiet.
Veertig jaar - gaat het verhaal -
zwierf het volk Israël door die woestijn.
Wordt het nog wat, komt er nog wat van?

Het is geinig om te zien hóe
de verschillende bijbelvertalingen
de woestijn laten bloeien...
Als een roos, zegt de Naardense Bijbel,
als een narcis, zegt de vertaling van '51,
als een krokus, zegt de Willibrord,
als een lelie, zegt de Nieuwe Bijbelvertaling.
Niet helder voor vertalers hier en nu
blijkbaar wat voor bloem het is,
en zo krijgen we
een compleet bollenveld cadeau,
een keukenhof.
Uitbundig bloeit die woestijn.

En nog meer levende beelden gebruikt de tekst:
water speelt een grote rol,
dor land wordt vruchtbaar, leefbaar land.
Je bloeit er op. Ademt weer op.
Rechttop weer. Als nieuw. Fier. Opgestaan.
Nieuw begin. Zo zal het zijn.

Het ene beeld tuimelt over het andere:
geen leeuw zal er zijn, geen verscheurend wild,
je zult veilig zijn,
niet in de klauwen van een ander mens,
geen dreiging, aanranding, overschrijding van jouw grenzen,
veilig, intact, heel zul je gelaten worden...
De weg is veilig.

Het is een gedicht, deze tekst, poëzie is het.
En Hebreeuwse teksten hebben daarbij hun eigen rijm.
Geen eindrijm zoals ons heel bekend is.
Hart smart sinterklaas speculaas.
Maar telkens weer wordt een zin op net een andere manier herhaald.
Hetzelfde net even anders gezegd.
Zo rijmen de zinnen op elkaar.
Versterk de slappe handen
rijmt op
maak knikkende knieën weer stevig.
Vrolijkheid zal hen bereiken
rijmt op

vluchten zal het verdriet.
Hetzelfde telkens anders gezegd.
Je krijgt de tijd om het visioen tot je door te laten dringen.
Om het als hoopvol perspectief
vast te zetten in je hoofd.
Zo worden we beeld voor beeld meegenomen naar
dat goede land van God.
Daar wil het heen.

De tekst lijkt een hart onder de riem te willen steken
van het volk in ballingschap,
ver van hun vertrouwde leven, niet thuis,
alles anders geworden.

Een oproep: hou vol, hou je vertrouwen vast.
Het boek Jesaja is één en al oproep
om vertrouwen te houden. Op, zoals de naam Jesaja
het boodschap, de God die bevrijdt.
En bijzonder om te lezen hoe Jesaja zingt dat de Eeuwige de weg baant,
hoe de Eeuwige de weg gaat vóór zijn gemeente uit.
Blijkbaar was de Eeuwige ook
in ballingschap gegaan.
Met
zijn volk,
met zijn mensen meegegaan.
In hun lijden, in hun ver van huis zijn,
in hun vervreemding, in hun hopeloosheid -
niet alleen gelaten
(...)

Vreugdewoord tuimelt over vreugdewoord in dit visioen.
Voluit passend bij de naam van deze zondag.
Gaudete, verheug je.
Paulus doet de oproep je te verheugen:
laat de Heer je vreugde blijven,
wees altijd verheugd.
Zelf ben ik groot geworden met de vertaling van '51.
En er blijven teksten waarbij ik die oudere vertaling altijd
als een echo mee hoor klinken,
zo ook bij deze:
Verblijdt u in de Heer te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u! De Heer is nabij. Verheug je!
Als een oproep om in deze tijd, met alle drukte,
gedoe, kerststress, nieuws dat ons onderuit haalt,
niet te vergeten
dat we op weg zijn naar een feest.
Het is dichtbij.
Je zou het soms vergeten!
Het kan compleet
ondergesneeuwd raken
door alles wat ons bezighoudt,
aan werk, kerk, zorgen, dagelijkseheden.

Paulus en Jesaja,
beiden slaan ze de toon van de hoop aan.
Een groots visioen ons voor ogen getekend.
We zijn ermee gezegend.
En Paulus roept ons
op om ook zelf tot zegen te zijn:
Laat iedereen u kennen als vriendelijke mensen.

Ook deze tekst klinkt in mijn hoofd
bekender als ik de vertaling van '51 erbij haal:
uw vriendelijkheid zij alle mensen bekend.
De woorden zijn voor mij met mijn vader verbonden.
Die ze vroeger met regelmaat
zo aanhaalde, meegaf:
Uw vriendelijkheid zij alle mensen bekend.

Een levensmotto voor dagelijks gebruik.

Zonder vriendelijkheid gaat het niet.
Ook hoop gaat niet zonder vriendelijkheid en zorg en aandacht.
Heel gewoon, concreet, dichtbij.
Voor Paulus ligt die vriendelijkheid in het verlengde
van de gezindheid van Jezus.
Vol compassie, milde ogen, een ruim hart, veel te geven, doen ervaren,
twee mijlen gaand als er één gevraagd wordt,
leven vanuit het tegoed,
vanuit de zegen, vanuit de volheid van het visioen.
Amen.